VALORIFICAREA UNIVERSULUI FOLCLORIC ROMÂNESC ÎN TRADUCERE

GABRIELA RADU

Cuvinte-cheie: *traducere, mit, lexic*

Cultura tradiţională orală, de tip *ethnikos*, urmează culturii arhaice, de tip *anthropos*, o cultură a "mitemelor, simbolurilor arhaice, arhetipurilor culturale şi a "universaliilor" spiritului omenesc". (Boldureanu, 2003, II: 111). Între cultura de tip *anthropos* şi cea de tip *ethnikos* există un raport descensiv, gândirea folclorică nu doar păstrează, - într-o formă aparent banală, - dar şi fructifică elemente şi conţinuturi aparţinând gândirii arhaice, gândire care constituie temelia fenomenelor şi practicilor magico-religioase.

În plan lexicografic (mai ales pentru "redarea" spiritului epopeii în desemnarea cadrului natural) termenii sunt esenţialmente dintre aceia ce relevă universul legendei folclorice tradiţionale, iar în planul mai larg – vizând contextualizarea etnoculturală – raportarea se face (prin actul creativ al traducerii) la toate cele trei ipostaze ale mitologiei româneşti: mitologia "exprimată" prin creativitatea poetică în limba literară şi în literatura cultă; mitologia "reconstituită" prin mari proiecte etnoculturale (după metode analoge reconstituirii în cazul pieselor arheologice); în epifenomenalizarea ca "mitologie vie" – deşi "difuză" şi inevitabil fragmentară), ca mitologie folclorică în cultura tradiţională românească.

Întemeiată pe metoda de traducere a "împământenirii", orientată către limba de receptare, în opoziţie cu metoda "documentară", orientată către textul sursă, traducerea Tohăneanu foloseşte în mare parte forme (lexicale sau gramaticale) arhaice şi regionale. Alegerea acestui tip de lexic este una deliberată, conştientă, asumată de către

BDD-A23961 © 2014 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 08:21:09 UTC)

autor, demers posibil datorită calităţilor limbii române ca limbă de receptare. Tocmai din acest motiv, cel al însuşirilor particulare ale limbii române care i-au permis traducătorului să compenseze, la nivel fonetic, al structurii gramaticale şi, cu precădere, la nivel lexical, pierderile inerente în actul de traducere, versiunea tradusă constituie "o biruinţă a traducătorului asupra originalului".

Atmosfera originală a epopeei antice este reinstaurată prin folosirea unui lexic românesc specific. În urma comparării versiunilor, cea originală, "praecipuumque toro … accipit Aenean" (c.VIII, v. 177-8) şi cea tradusă în română, "Iar pe Enea într-un jâlţ de paltin" (c. VIII, v. 310), ne oprim asupra determinării atributive "de paltin". În textul vergilian, *torus* ("pat", "divan", "sofa") are ca determinare atributivă, adjectivul cu trei terminaţii *praecipuus* – "deosebit", "special", "superior", epitet care conferea "unicitate" piesei de mobilier oferite eroului troian, Enea şi, prin urmare, un statut social special. Traducătorul obţine identitatea de efect, nu prin simplul transfer semantic, ci apelând la un element lexical românesc înzestrat cu virtuţi mito-simbolice, evocatoare – paltinul. Copac investit cu atribute cosmice[1] – axa şi centrul lumii, cu atributul "arborelui de judecată", lăcaş al zeului sau arbore funerar, paltinul este în mentalitatea tradiţională românească, un arbore consacrat, aşa încât acesta sau componentele lui (lemnul, crengile etc.) dobândesc o funcţie sacră. De aceea epitetul "de paltin" nu este întâmplător folosit în tălmăcirea românească, ci îndeobşte potrivit cu statutul eroului vergilian, *pius Aeneas*.

Cuvântul dialectal "lăicer"[2], regăsit în scurtul crâmpei tâlcuit în româneşte, "Pe paturi cu-nflorate lăicere" (v. 379) constituie un derivat de la forma nominală, "la(v)iţă" contruit cu sufixul "-ar" şi desemnează un obiect ornamental, un covor, cu care se acoperă laviţa din casele ţărăneşti. În textul original latin "pictis…toris" (c. IV, v.

[1] *Cf.* Andrei Oişteanu, *Dendromitologie românească. Paltinul - Repere istorico-filologice* în *Ordine şi haos. Mit şi magie în cultura tradiţională românească*, Polirom, 2004.

[2] Lăier, lăicere, s.n. (Reg.) Covor ţărănesc de lână care se aşterne pe jos sau cu care se împodobesc la ţară laviţele şi pereţii. [Pr.: lă-i-. – Var.: lăvicér s.n.] – La(v)iţă + suf. -ar. Sursa: DEX '98.

BDD-A23961 © 2014 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 08:21:09 UTC)

206-7), elementului dialectal menţionat îi corespunde substantivul latinesc *torus*, însemnând (şi) "aşternut". Sensul adjectivului de origine verbală *pictus* (în text la plural) este de "ornat", "colorat", dar autorul traducerii preferă să "adapteze" termenul atributiv (de la "colorat" la "înflorat"), şi, în acest fel, să confere "lăicerelor" o notă specifică "viziunii" folclorice româneşti.

Din scurtul fragment decupat din cartea a VI-a, "fuso crateres olivo" (c.VI, v. 225), se detaşează lexemul *olivus* ce desemnează unul dintre elementele de libaţie vărsate deasupra monumentelor funerare, acele *munera* ("funeralii") pe care anticii le aduceau ca prinos pentru a onora morţii. Pentru a reda în româneşte înţelesul termenului nominal menţionat, traducătorul apelează încă o dată la registrul lexical popular cu notă arhaică, capabil să recompună atmosfera solemnă şi familiară în acelaşi timp, specifică actelor ritualice de acest tip. "-ulcioare / Şi oleul vărsat cu-mbelşugare"**.** (c. VI, v. 409)

Heu, terra ignota canibus date praeda Latinis / alitibusque iaces! nec te, tua funere mater / produxi pressive oculos aut volnera lavi, / veste tegens. Fragmentul căruia îi aparţin versurile notate mai sus redă lamentaţia maicii lui Eurial care nu poate jeli "după datină" şi nici nu poate îngropa trupul fiului ucis şi lăsat pradă câinilor; textul pare a fi o "partitură" a unui cântec de jale românesc, aşa încât termenul dialectal *pânzătură*[3] împreună cu verbul arhaic aparţinând ariei semantice funerare *a astruca* îşi află firescul loc în traducerea românească: "Nici nu ţi-l astrucai în pânzătura" (c. IX, v. 833). Elementul nominal regional *pânzătură* realizează transferul noţional al cuvântului latin *vestis* ("veşmânt"), constatat în sintagma vergiliană *veste tegens,* (c. IX, v. 488) în care se desluşeşte imitarea unui hapax homeric[4]; expresia poate fi substituită perifrastic prin

[3] Pânzătură, pânzături, s.f. (Înv. şi reg.) Pânză (I 1) sau bucată de pânză. ♦ (Reg.) Broboadă, basma; năframă. ♦ (Înv. şi reg.) Faţă de masă. – Pânză + suf. -tură. Sursa: DEX '98.

[4] δύσμορον· ὅν που τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
ἠέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἢ ἐπὶ χέρσου
θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἕλωρ γένετ' οὐδέ ἑ μήτηρ

BDD-A23961 © 2014 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 08:21:09 UTC)

obvolvens et cooperiens vestimentis sepulcralibus (înfăşurat şi acoperit cu haine de îngropăciune).

Folosit în special în zona Transilvaniei, elementul lexical *răvar*[5] este prezent într-un singur loc în varianta românească a *Eneidei* vergiliene: "…Răvare / Cu lapte cald în spume prinosirăm" (c. III, v. 98). Termenul regional, aparţinând sferei semantice a oieritului, redă în româneşte forma nominală latinească *cymbium* (un diminutiv al termenului de origine grecească, *cymba* care înseamnă "barcă"), desemnând "un vas în formă de navă mică adâncită"; cuvântul apare în versul vergilian, "inferimus tepido spumantia cymbia lacte" (c. III, v. 66). Pe lângă transferul semantic şi morfosintactic, traducătorul aduce un spor de expresivitate la nivelul topicii, scoţând în relief anumite elemente ale mesajului, în acest caz, *răvare* şi *prinosirăm*, ambii termeni aflaţi în poziţia finală a versului sub un puternic accent afectiv şi "rupţi" unul de celălalt printr-un întreg lanţ de determinări. Trebuie remarcată, de asemenea, adecvarea folosirii verbului de proveninţă slavă *a prinosi* ("a aduce jertfă") care restituie în întregime semnificaţia verbului latin *inferimus* "a turna peste mormânt" (în cazul de faţă, mormântul lui Polydor) elementele de libaţie folosite într-un act ritual, în cazul de faţă, laptele; şi *prinosirăm* şi *inferimus* sunt termeni verbali sacrificiali.

În versurile tâlcuite în româneşte "Sfărmurile spadei / Se văd lucind pe-arina arămie" (c. XII, v. 1308) autorul versiunii româneşti a *Eneidei* mobilizează registrul lexical popular şi arhaic, optând pentru elementul nominal *sfarmă*[6] şi termenul dialectal încă viu în

---

κλαῦσε **περιστείλασα** πατήρ θ', οἵ μιν τεκόμεσθα·
οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος, ἐχέφρων Πηνελόπεια,
κώκυσ' ἐν λεχέεσσιν ἑὸν πόσιν, ὡς ἐπεώκει,
ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων. (Homer, *Odyssey***,** 24.290–96 Loeb Classical Library, With an English Translation by A.T. Murray, Revised by George E. Dimock).

[5] Răvar, răvare, s.n. (Reg.) 1. Băţ crestat cu care se frământă la stână urda sau caşul dospit. 2. Oală de lut cu fundul prevăzut cu găurele, folosită în bucătărie la strecuratul legumelor. 3. Ghiveci cu flori. – Et. nec. Cf. r ă v a ş. Sursa: DEX '98.

[6] Firimitură s. fărâmă, (reg.) fărâmătură, sfărâmă. (A adunat ~ile de pâine de pe masă.) Sursa: Sinonime; fărîmá (fărâm, fărâmát), vb. – A sparge, a face bucăţi. –

BDD-A23961 © 2014 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 08:21:09 UTC)

graiul din Transilvania, *arină*, ambele provenite din limba latină. Etimoanele elementelor lexicale menționate sunt regăsite în textul genuin: "fulva resplendent fragmina harena" (c. XII, v. 740), aşa încât traducătorul obține transferul noțional şi, totodată, conservă în tălmăcire cuvântul de origine. Este notabilă aliteraţia sigmatică "*s*fărmurile *s*padei"din primul vers citat în limba română şi cea formată din vocala de maximă apertură "a" şi consoana vibrantă "r" în cel de-al doilea, "*ar*ina *ar*ămie", ambele cu rol eufonic.

Remarcabilă reuşită traductologică este şi echivalarea versului latin "tum geminas vestis auroque ostroque rigentis extulit Aeneas" (c. XI, v. 72-3) prin "Veşminte două-aduce-apoi Enea, / Cu aur greu şi purpură asprite**"** (c. XI, v. 123) Sintagma latinească *vestis rigentis* este echivalată lingvistic prin "Veşminte…asprite", elementul adjectival regional *asprite*[7] deținând certe virtuți expresive, fapt confirmat şi de plasarea sa în poziția privilegiată a sfârşitului de vers. Importanța fragmentelor selectate nu rezidă doar în reuşita tălmăcirii, ci şi în trimiterile textuale aflate în versiunile prezentate: *vestes* - veşmintele ("învrâstate", "împistrite") reprezintă, în numeroase

Var. (s)făr(î)ma, (s)făr(î)mi. Lat. *ex-formāre, cf. it. sformare „a desfigura", sformato „diform". Rezultatul sfărma este normal (pentru o › ă, cf. fără); formele cu î se datorează unei încrucişări cu dărîma, v. aici. În general se explică acest cuvînt prin fărîmă „fragment", care se consideră identic cu alb. the̱ṛimë (‹ mr. sîrmă) „fragment", the̱ṛmoń (‹ mr. sîrmare) „a sparge" şi derivat din lat. *farrimen, de la far „alac" (Puşcariu, Conv. lit., XXXV, 818 şi ZRPh., XXVII, 739; Puşcariu 582; Giuglea, Dacor., III, 598; Philippide, II, 712; Rosetti, II, 116), ipoteză dificil de admis din punct de vedere semantic (cf. REW 3202). Diez, Gramm., I, 281, urmat de Körting 3950, Meyer 90 şi Scriban, propusese lat. fragmen, care reprezintă de asemenea dificultăți. Alb. pare a proveni din rom. – Cf. înfărma. Der. fărîmă, s.f. (fragment, bucată; firimitură; rest); fărîmăcios (var. (s)făr(î)măcios, (s)făr(î)micios), adj. (care se fărîmă, inconsistent); fărîmat (var. (s)făr(î)mat, (s)făr(î)mit), s.n. (spargere; fărîmare; oboseală, rău, ameţeală); fărîmător (var. (s)făr(î)mător, (s)făr(î)mitor), adj. (care (s)fărîmă); fărîmătură (var. (s)făr(î)mătură, (s)făr(î)mitură, fir(i)mitură), s.f. (fărîmare; distrugere; spargere, hernie; firimitură; resturi); în ultimele var. pare a fi intervenit o încrucişare cu fir; fărîmița (var. sfăr(î)mița, (s)făr(î)mica, (s)făr(î)miți, fir(i)miți), vb. (a face bucățele, a face firimituri), din dim. fărîmiță. Sursa: DER.

[7] Apreta vb. a scrobi, (reg.) a aspri, a mânji, (Mold. şi Bucov.) a crohmăli. (~ rufele.) Sursa: Sinonime.

BDD-A23961 © 2014 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 08:21:09 UTC)

locuri din *Eneida*, legătura dintre moarte (element violent) şi femeie (element casnic - munca manuală a acesteia): astfel *fert picturatas auri subtemine vestis* (III, 483) – Andromaca îi dăruieşte lui Ascaniu, fiul lui Enea, un veşmânt ce fusese brodat cu fir de aur pentru fiul său mort, Astyanax sau *transiit…tunicam molli mater quam neverat auro* (X, 817-818) – Lausus este ucis de Enea care-şi împlântă sabia prin veşmântul ţesut cu afecţiune de mama tânărului rutul. Şi în crâmpeiul prezentat aici, Enea "învește" trupul fără viaţă al tânărului Palas cu un veşmânt ţesut şi dăruit de regina cartagineză Dido, motivul morţii (violente, de regulă) "împistrindu-se" cu motivul casnic/afectiv.

Verbul denominativ *a fărbui* provine de la forma nominală regională *farbă*[8]. În timpul stăpânirii habsburgice, Bucovina, Banatul şi zone din Transilvania au fost colonizate cu populaţie de limbă germană, iar graiurile româneşti au preluat o serie întreagă de cuvinte de origine germană, cuvinte care desemnau noi obiecte, procese şi fenomene rezultate în urma procesului de modernizare tehnologică, pentru care limba română nu avea, la acel moment, corespondente. Din necesităţi comune, graiurile româneşti din zone foarte îndepărtate (cum sunt Bucovina şi Banatul), au împrumutat uneori, independent unele de altele, aceleaşi cuvinte germane, aşa cum a fost cazul termenului "farbă" < germ. *Farbe* ("vopsea"). Participiul *fărbuite*, prezent în versul "…sofale / Cu fărbuite cergi…"(c. I, v. 1296) reprezintă traducerea adjectivului latinesc *pictis* (participiu perfect de la verbul *pingo, pingere, pinxi, pictum* – "a picta", "a broda", "a vopsi"), constatat în frântura de vers vergilian, "toris iussi discumbere pictis" (c. I, v. 708). Ultimul sens menţionat ("a vopsi"), poetic în latină, este transferat în traducere prin elementul regional *fărbuite*, sinonim familiar şi mai "colorat" al termenului neutru *vopsite*.

Arcus, formă nominală regăsită în textul "ceu nubibus arcus mille iacit varios adverso sole colores" (c.V, v. 88-9) este redat, în

[8] fărbă (fărbe), s.f. – Culoare. Germ. *Farbe.* Trans., sec. XVII; cf. sb., cr. *farba*. Sursa: DER

BDD-A23961 © 2014 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 08:21:09 UTC)

românește, printr-o metaforă, "Brâul-Cosânzenii"; astfel, autorul traducerii recurge la registrul folcloric pentru a menține tonul autohtonizant al traducerii. În textul "tot așa, în nouri, / În mii de fețe Brâul-Cosânzenii / Luceşte-n ale soarelui răsfrângeri." (c.V, v. 160-2), traducătorul asociază doi termeni aparținând celor două registre interferente, cel regional/poetic şi cel folcloric: *nour* – traducerea lui *nubes* - are un efect stilistic deosebit datorită structurii fonetice apropiate de etimonul original şi Brâul-Cosânzenii ,– traducerea lui *arcus*, alegere remarcabilă prin mobilizarea resurselor expresive ale limbii române.

Având o frecvență mai redusă în textul original, substantivul latin *nimbus,-i* este redat, în românește, cu același cuvânt încărcat de valențe poetice, *nour*. Acest fapt se observă chiar din primul cânt al epopeii, când Eol, stăpânul vânturilor, i se adresează Iunonei: "nimborumque facis tempestatumque potentem." (c. I, v. 80), traducerea literală fiind "tu mă faci stăpân al norilor şi al furtunilor", dar tălmăcit de autor în românește astfel: "Şi tot prin tine / Eu cârmuiesc şi vijelii, şi nouri" (c. I, v. 149-150). Alegerea se dovedeşte oportună întrucât termenul *cârmuiesc* (verb care redă sensul expresiei *facis potentem*) face parte din lexicul marinăresc şi, alături de termenii climatici *nouri* şi *vijelii,* constituie apanajul zeului Eol. Substantivul latin *lucus,-i* conține radicalul *luc- pe care îl aflăm şi în forma nominală *lux,-,ucis* ("lumină"); legătura semantică dintre cei doi termeni reiese din înțelesul substantivului *lucus*, cel de "pădurice în care intră lumina", "crâng". Cuvântul latin este redat, în traducerea românească, prin *bunget*, așa cum se remarcă în versurile cântului al VII-lea: "ea face să răsune-un / Bunget de nepătruns" (c. VII, v. 20-21), versuri care constituie traducerea fragmentului original, "ubi Solis filia lucos adsiduo resonat cantu" (c. VII, v. 11-2). În acest caz, alegerea traducătorului nu se bazează pe similaritatea semantică căci, așa cum am menționat mai sus, *bunget* desemnează un anume tip de pădure, cea seculară, cu arbori bătrâni. Ori, în această situație, textul latin este clar: fiica Soarelui, Aurora, face să răsune crângurile de cântecul ei, imaginea luminii de dimineață care străbate crângul fiind evidentă.

BDD-A23961 © 2014 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 08:21:09 UTC)

Fragmentul vergilian “principio pinguem taedis et robore secto / ingentem struxere pyram” (c. VI, v. 213-214) evocă un scurt moment din ritualul arhaic de incinerare a mortului . Textul prezintă un chiasm interesant (acuzativ-*pinguem*, ablativ-*taedis*, ablativ-*robore*, acuzativ-*ingentem*); în româneşte “Întâi ridică / Un falnic rug, din loazbe răşinoase şi ciompuri de gorun (c. VI, v.388-390). Traducătorul nu păstrează această figură de stil, dar armonizează versul la nivel lexical, întrebuinţând două cuvinte aparţinând stratului popular, *loazbe* şi *ciompuri*, ambii termeni aflându-se pe poziţii sintactice identice în versiunea tradusă. Alegând sintagma “ciompuri de gorun”, traducătorul echivalează construcţia participială din limba latină *robore secto* (*robor,-oris*, “stejar” şi *seco,-are, secui, sectum*, “a tăia”), neregăsită în limba de receptare şi articulează o imagine, concomitent familiară şi solemnă, a ritualului funerar, prin alăturarea unui termen popular (*ciompuri*) şi a unuia poetic (*gorun*), ca determinant .

În versiunea tradusă, “Ai lui Apollo telegari în slavă / Suflând pe nări şi răspândind lucoare – “ (v. 203-204), prezenţa formelor gramaticale arhaice conferă versurilor o notă de legendă; printre acestea se numără forma nominală *lucoare* care restiuie întocmai conţinutul semantic al elementului latin corespunzător (*lucem*), cuvântul de proveninţă slavă cu valenţe poetice, *telegari*, pentru a tălmăci latinescul *equi*, antepunerea atributului genitival, ca în limba latină, unde însă construcţia este normală, deci fără valoare stilistică şi, nu în ultimul rând, transpoziţia elementului verbal *efflant*, în urma căreia, două gerunzii consecutive concură la alcătuirea imaginii auditive (am în vedere eficienţa expresivă a grupului -î- nazal şi consoană, rezultând într-un acord minor). Originalul vergilian este “Solis equi lucemque elatis naribus efflant” (c.XII, v. 115).

Termenii vechi româneşti, cuvintele populare sau cele regionale au constituit rodnicul material din care traducătorul a intenţionat şi, în bună măsură, a reuşit să înstăpânească “duhul arhaic” al operei vergiliene.

BDD-A23961 © 2014 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 08:21:09 UTC)

Bibliografie

Boldureanu, Ioan Viorel, *Credinţe şi practici magice. Eseu despre orizontul mental tradiţional I*, Timişoara, Brumar, 2001.

Idem, *Universul legendei. Eseu despre orizontul mental tradiţional II*, Timişoara, Editura Universităţii de Vest, 2003.

Cartford, John C., *A Linguistic Theory of Translation: An Essay on Applied Linguistics*: Oxford University Press, London, 1965.

Kohn, Ioan, *Virtuţile compensatorii ale limbii române în traducere*, Editura Facla, Timişoara, 1983.

Lungu Badea, Georgiana, *Mic dicţionar de termeni utilizaţi în teoria şi didactica traducerii*, Editura Universităţii de Vest, Timişoara, 2008.

Papadima, Ovidiu, *O viziune românească a lumii*, Studiu de folclor, Colecţia "Convorbiri literare", Bucureşti, 1941.

Schleiermacher, F., D., E., *Hermeneutica*. Traducere, note şi studiu introductiv de Nicolae Râmbu, Iaşi, Polirom, 2001.

Tohăneanu, G. I., *Antologie vergiliană cu comentarii*, Timişoara, Tipografia Universităţii din Timişoara, 1986.

Idem, *Cuvinte româneşti*, Timişoara, Editura Facla, 1986

Idem, *"Viaţa lumii" cuvintelor / vechi şi nou din latină*, Timişoara, Editura Augusta, 1998.

Vergilius Maro, Publius, *Eneida*. Prefaţă şi traducere de G.I. Tohăneanu, note şi comentarii de Ioan Leric, Timişoara, Editura Antib, 1994.

Virgil, *Eclogues, Georgics, Aeneid 1-6*, Translated by H. R. Fairclough Revised by G. P. Goold, Harvard University Press, Cambridge, Massachusetts, London, England, 1999.

Wilss, Wolfram, *Knowledge and skills in Translator Behavior*, John Benjamins Publishing Company, Amsterdam/Philadelphia, 1996.

REVALUATION OF THE ROMANIAN FOLKLORE IN TRANSLATION
(*Abstract)*

Keywords: translation, myth, vocabulary

Professor Tohăneanu managed to reconstruct the "atmosphere" of the original Virgilian work, first of all, by an ingenious lexical approach. Folklore and Popular Thought not only preserves but also revaluates the archaic essence of the myth, so that the high diversity lexical repertoire includes either archaic or regional Romanian words, through which the epic tone is restored. The conclusion of this analysis proclaims the success of the translator in his attempt to "domesticate", "to bring home" the genuine work, namely *Aeneid*.

BDD-A23961 © 2014 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 08:21:09 UTC)